

Petrus, de wankele rots

In Rome ligt tegenover de heuvel van het Vaticaan de Monte del Gallo, de berg van de haan. Het is een voortdurende herinnering voor Petrus aan het pijnlijkste moment van zijn leven: "Voor het kraaien van de haan zult gij Mij driemaal verloochenen." De Matthäus-Passion beeldt dit moment muzikaal dramatisch uit: "Und ging hinaus und weinete bitterlich". Petrus met zijn grote mond: "Al verlaten allen U, ik niet!", kon wel door de grond zakken toen de haan kraaide. Wat werd die grote man klein; hij schrompelde ineen en was nergens meer. Dat heeft Herman Falke met nevenstaand beeld uitgedrukt.

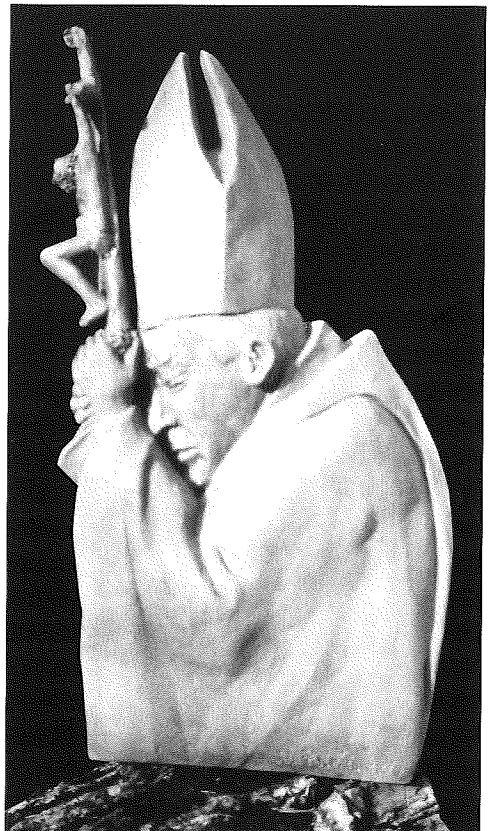
Petrus wordt 'de rots' genoemd waarop de Kerk gebouwd is. Maar het is wel een wankele rots. Petrus was een enthousiasteling, maar hij was ook bang. Hij was zeer toegewijd, want hij zei: "Heer, ik zal met U sterven." Maar even later zou hij tot drie keer toe vloekend en tierend schreeuwen: "Ik ken die man niet." Hij kon de prachtigste geloofsuitspraken doen: "Heer, tot wie zouden wij anders gaan: Gij hebt woorden van eeuwig leven. Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God." Maar hij kon ook stomme dingen zeggen, waarop Jezus fel en kwaad reageerde: "Ga weg, satan, achter Mij; want je bent niet bedacht op wat God wil, maar op wat de mensen willen" (Mt. 16: 13-23). Petrus was ook een driftige kerel. Toen ze Jezus gevangen wilden nemen, sloeg hij met zijn zwaard het oor van een soldaat af. Maar even later bleek hij laf te zijn: hij vlucht en we zien hem niet terug onder het kruis. En toch is hij 'de rots' geworden. Dat is troostrijk voor ons: de Heer kiest kennelijk geen supersterke gelovigen uit om zijn Rijk op te bouwen.

Je weet het bij Petrus nooit, wat je er van denken moet. Neem nou die ziekte van zijn schoonmoeder (Mc. 1: 29-31). Volgens Nico ter Linden* was hij zelf de oorzaak van die ziekte. Ze had zo haar best gedaan om voor haar dochter een goede huwelijkskandidaat te zoeken. Simon leek haar wel wat: een stoere visser met een eigen boot en voor de deur het Meer van Galilea barstensvol vis. Een prima partij toch? Haar dochter zat gebeiteld en ook haar eigen toekomst was verzekerd. Dan komt er zo'n wereldverbeteraar uit het achterlijke Nazareth voorbij wandelen in Kafarnaüm en wat doet die rare schoonzoon van haar? Hij laat zijn netten achter op het strand, hij verkoopt zijn boot en volgt Jezus. Zou je daar niet doodziek van worden, van zo'n kerel?

Simon gaat bedeesd naar Jezus en stottert: "Ik heb mot met mijn schoonmoeder, kunt U niet eens met haar praten?" Dan gebeurt dat wonderlijke, dat altijd gebeurt als mensen Jezus ontmoeten. Er gaat een kracht van Hem uit, Hij spreekt met zo'n gezag, terwijl Hij toch ieder in zijn of haar waarde laat. De schoonmoeder staat op van haar ziekbed en bedient Hem. Opstaan uit je lamlendigheid en je zorgen en dienstbaar in het leven gaan staan: dat is het effect van de ontmoeting met Jezus.

Zo loste Jezus het probleem van de beteuterde Simon op. Anderzijds had hij ook iets flinks over zich, iets krachtigs, dat hem later zou maken tot leider van het apostelcollege. Onder de leerlingen van Jezus waren er twee die Simon heetten. Dus gaf men hun een bijnaam. De ene werd naar zijn politieke gezindheid 'de Zeloot' genoemd, de IJveraar. En onze Simon kreeg van meet af aan (zie Joh. 1:42) de bijnaam 'de Kei', de Rots. Simon de Kei, dat zegt veel over zijn persoonlijkheid.

De huidige opvolger van Petrus in zijn karakteristieke houding; hij omklemt krampachtig Jezus' kruis; zo lijkt hij zich te willen vereenzelvigen met diens zelfopoffering.

** Nico ter Linden: 'Het verhaal gaat', deel 2, pag. 26 (Uitgeverij Balans, 1998).*